

oma sõmaga näinud! Kohhe selsama öhtul, kui fu olli töösnud, töttasin abikasaga seltsis rahha-augule; meie nessisme ja weddasime ühtepuhko ööd ja pāwad kaks nāddalad, ja sest et meil wanlitid eggatätre ei olnud, teggi weddo meile suurt tuška. Törfumata truuses aitas fallis Ermelina nul koormat kanda, punni meie aega mōda kõik fallist warra ühte fallapaika kokko saime kogund, mis selle tarbeks otsego lobud olli.

„Wahhe aeal piddas miño issa iggapääw oma abbimeestega nõu, kudda kuñigale - otsa tehha. Nende kolledad nōupiddamised peate allamal kuulda sama. Mässitáp ja Kriimslim läffitasid kassowijaid iggale pole, kes neile inna eest föamehhi piddid tingima. Messikáp lubbas osha palga rahha ette maksta, kui rahvast rutto ulgafeste kocco tulleks. Miño kaddund issa ulkus tük aega melitawa kirjadega maad mōda ümber, arwas warranduse weel maa al paigal ollema. Ei pölgand ta waewa eggatässimust, waid töökis järko mōda Ullotaggose, Virro-, Järtwa-, Läne- ja Harjo ma läbbi, läks talwel ülle merre Hio maale ja Kurtesare, kus rohkest palgalisi leidis, sest et seal rahvast pafsemalt kui leiba faswab. Suuwel töttas ta Emä-jöe kalldale nōumeeste jure taggas; ja oksas mõnda kānsakat tūffi juttustada, murrest, irmust ning waewast, mis temale juhtund; isseärranis olli temä üks-kord Sirtso soor peal kanges puassis olnud, kus küt-

tid ja jahhi-koerad tedda tagga kibhotanud, et wae-waga ello ning kassoka nende käest peastis. Rõemoga näitis temä abbimeestele kirjalehti, kuhho käerabba töötuse läbbi tingitud palgaliste riimed üles olli pandud. Messikäppa südda olli selle sõnu: mi sille rõemus. Koffo arvates leiti et kakssteist kümme sadda Läne issanda wapraid, tuggewa terrawa kūndega suggolasid kocco piddi tullema; nisamoti seisid kõik kassi, karro ning määra suggu wōssa Mässikäppa poolt. Kaup odi iggaühhega nõnda leppitud, et werand aasta valf käerabhabsette piddi maksetama; palgalised töötasid omalt kohalt eessmisse kutsimise peale kocco tulla. Läno Juñalale, et jõudsin nende nōupiddamised tühjaks tehha! — Kui asjad üllemal rāgitud kombel forralist said seatud, töttas miño issa sallamahti üle wälsja oma warra watama. Jubba minnes teggid kurwad mōted ja murred teina meelete nukraks; agga mida enam ta frapis, siblis ning otsis, sedda wähhemine leidis teina endist naudi. Nõnda olli kõik nähtud waew forraga tuulde läinud; kanges ingeahhaes-tusses kippus ta meelt eitma.“

„Agga kõige oole, tarkuse ja murrega ei jõudnud ta ärrawidud warra enam fätte sada. Meele-pahhanduse ning äbbi pārrast poos mo önneto issa ennast üllesse; se folle mälestus pinab ööd ja pāwad miño inge! — Seddawisi saatfin, kuñigale kasso püdes, nende kurjad nōud tuulde ja lõppetasin